

NATASHA LESTER

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ DIOR

μετάφραση
Σοφία Τάπα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Στην Όντρεϊ, τη μελαχρινή ηρωίδα της ζωής μου.
Δεν γνωρίζεις όρια.
Ελπίζω να το πιστεύεις παντοτινά αυτό.*

Πρόλογος

ΠΑΡΙΣΙ, 12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1947

Σε ένα μεγαλόπρεπο σπίτι στον αριθμό 30 της λεωφόρου Μοντέν, βοηθούν τη Μαργκό Ζουρντάν να φορέσει ένα ιβουάρ σαντούκ στενό σακάκι με μπάσκα που ανοίγει ελαφρώς από τη μέση και κάτω, συνδυασμένο με μαύρη πλισέ μάλλινη φούστα. Η φούστα φτάνει, σκανδαλωδώς, μέχρι τη μέση της γάμπας – ανήκουστη τέτοια σπατάλη υφάσματος στον μεταπολεμικό κόσμο! Γύρω από τον λαιμό της μπαίνει μια σειρά μαργαριτάρια και το σύνολο ολοκληρώνεται με πλατύγυρο καπέλο και μαύρα γάντια. Ακόμα και μετά τον όλεθρο και την καταστροφή που έχει σπείρει ο πόλεμος, τα χέρια μιας γυναίκας παραμένουν τρομερά εντυπωσιακά και δεν πρέπει να μένουν γυμνά.

Η μαντάμ Ρεμόντ στριφογυρίζει τη Μαργκό σαν μπαλαρίνα σε μουσικό κουτί και κάνει με το πιγούνι ένα και μοναδικό κοφτό καταφατικό νεύμα. Της υποδεικνύει με μια χειρονομία ότι είναι έτοιμη να βγει στη σάλα.

Έτσι, μέσω της Μαργκό, παρουσιάζεται στο ανυποψίαστο κοινό το θρυλικό ταγέρ *Bar* του Ντιόρ.

Στη μεγαλόπρεπη σάλα, πλήθος κομφών Παριζιάνων –ο Ζαν Κοκτώ, ο Μισέλ ντε Μπρινόφ από το περιοδικό *Vogue* και η Μαρί-Λουίζ Μπουσκέ από το *Harper's Bazaar*– κάθονται πλάι πλάι, σχεδόν τόσο κολλητά ώστε δεν μπορούν να αναπνεύσουν. Ορισμένοι στέκονται γερμένοι στον τοίχο και άλλοι όρθιοι στη σκάλα – ήταν τόσο μεγάλη η ζήτηση των εισιτηρίων για την παρουσίαση αυτής της κολεξιόν, ώστε πονηροί κερδοσκόποι τα πούλησαν στον κόσμο που έκανε σαν τρελός για να τα αποκτήσει σε τιμή μεγαλύτερη απ' όσο κοστίζει το βούτυρο στη μαύρη αγορά!

Η σάλα είναι ντυμένη στα απαλά χρώματα του γκρι περλέ και του λευκού, τόσο διακριτικά όσο ένα κρυφό φερμουάρ σε ρούχο. Οι καρτέλες με την οβάλ πλάτη σε σπιλ Λουδοβίκου ΙΣΤ', οι χρυσοποίκιλτες κορνίζες στολισμένες με περίτεχνους φιόγκους και οι πολυέλαιοι της Μπελ Ελόκ, όλα μοιάζουν να δηλώνουν ότι ο χρόνος έχει σταματήσει και ότι καλά θα κάνεις να δώσεις τη δέουσα προσοχή σ' αυτό που συμβαίνει τούτη τη στιγμή εδώ. Ανοιγμένες βεντάλιες φουρφουρίζουν σαν πρώιμο χειροκρότημα θαρρείς, ενώ η ατμόσφαιρα ευωδιάζει αρώματα, τσιγάρα Γκολουάζ και αδημονία. Η επιδερμίδα όλων μυρμηγκιασμένη.

Η Μαργκό βαδίζει αιθέρια και στο πέρασμά της ακούει άναρθρες κραυγές, βλέπει κεφάλια να γέρνουν μπροστά και χέρια να τινάζονται σπασμωδικά σαν να θέλουν να χαϊδέψουν τις καμπύλες του ταγέρ της, που θυμίζουν κλεψύδρα. Ολοκληρώνει τον κύκλο στη σάλα και περνά την γκρι σατέν κουρτίνα, πίσω από την οποία στέκεται ο Κριστιάν Ντιόρ – ο άντρας που οι βελονιές του μοιάζουν μαγικές, οι τουαλέτες του υπερβαίνουν τα στενά όρια της μόδας. Ογδόντα χρόνια αργότερα, αν ζητήσουν από κάποιον να κατονομάσει έναν

σχεδιαστή μόδας, το όνομα Κριστιάν Ντιόρ θα είναι το πρώτο που θα βγει από τα χείλη του. Όμως όλα αυτά αργούν ακόμη.

Ο Κριστιάν χαμογελά στη Μαργκό. Η επίδειξη συνεχίζεται. Τα λόγια είναι περιττά, δεν χρειάζεται να πει κανείς ότι είναι φαντασμαγορική· πρόκειται για κάτι αυταπόδεικτο.

Το φινάλε, φυσικά, θα γίνει με νυφικό. Η Μαργκό στέκεται ακίνητη σαν άγαλμα όσο την ντύνουν. Κατόπιν βγαίνει ξανά στη σάλα και η κοφτή εισπνοή που ακούγεται απ' όλους είναι τόσο απότομη, που σχεδόν ρουφά το οξυγόνο από το δωμάτιο. Γιατί η Μαργκό μοιάζει να φορά ένα ολάνθιστο λευκό τριαντάφυλλο που κάποιο χέρι το έκοψε τη στιγμή της υπέρτατης τελειότητάς του. Ή έστω αυτή την εντύπωση δίνει η φουσκωτή φούστα του νυφικού της: το πλούσιο –ή, πιο σωστά, το αφειδώλευτο– μετάξι την τυλίγει σαν σύννεφο αισιοδοξίας καταλήγοντας σε μια μέση στενή, μόλις πενήντα εκατοστά – απαραίτητη προϋπόθεση για όλα τα μανεκέν του Κριστιάν Ντιόρ.

Ασφαλώς, κανένας από τους θεατές δεν γνωρίζει ότι η Μαργκό έχει αποκτήσει αυτή την τόσο λεπτή μέση με χρόνια ολόκληρα στερήσεων· ότι ένα τέτοιο φόρεμα που προκαλεί τόσο μεγάλο σοκ σαν να ανατέλλει ο ήλιος τα μεσάνυχτα είναι μια κληρονομιά που θα μείνει αναλλοίωτη στο πέρασμα του χρόνου. Και επειδή δεν ωφελεί να αναπολεί ό,τι δεν ξηγίνεται, η Μαργκό συγκεντρώνεται στο βάδισμά της, περπατώντας αρκετά αργά ώστε να μπορέσει το πλήθος να συλλάβει ότι αυτό που βλέπει είναι κάτι το εκπληκτικό, μα συνάμα και αρκετά βιαστικά ώστε να φύγει από τη σάλα πολύ γρήγορα, αφήνοντας τη λαχτάρα να πέφτει πίσω της σαν σκιά.

Με τόσα άτομα στη σάλα, σχεδόν δεν υπάρχει χώρος να ανεμίσει η έξοχη φούστα του νυφικού και αγγίζει φευγαλέα

ένα από τα ψηλά, λευκά κολονάτα σταχτοδοχεία. Κανένας άλλος εκτός από τη Μαργκό δεν προσέχει τη στάχτη που πέφτει στο πάτωμα. Κανένας δεν προσέχει ούτε ότι έξω έχει μείον δεκατέσσερις βαθμούς και ότι το Παρίσι τουρτουρίζει τούτο τον μεταπολεμικό χειμώνα λόγω της έλλειψης κάρβουνου και της παροχής του ηλεκτρικού ρεύματος με δελτίο. Το φόρεμα του Κριστιάν έχει τη δύναμη να τα σβήνει όλα.

Τη στιγμή που η Μαργκό φεύγει από τη σάλα, το χειροκρότημα είναι τόσο θυελλώδες, τόσο δυνατό, ώστε θα μπορούσε να αναστήσει και νεκρούς. Μόνο που η Μαργκό ξέρει ότι τους δικούς της νεκρούς δεν θα μπορέσει ποτέ τίποτα να τους αναστήσει.

Τα μανεκέν επιστρέφουν στη σάλα και στέκονται στη σειρά. Ο Κριστιάν –ή Τιάν, όπως τον ξέρουν η Μαργκό και ορισμένοι άλλοι εκλεκτοί– υποκλίνεται και δέχεται τα συγχαρητήρια.

Παίρνει παράμερα τη Μαργκό, η οποία φορά ακόμη το νυφικό μολονότι δεν θα γίνει ποτέ της νύφη, φέρνει το χέρι της στα χείλη του και της το φιλά. «*Magnifique!*»* της λέει.

Η αδελφή του Κριστιάν, η Κατρίν Ντιόρ, φιλά σταυρωτά τη Μαργκό. «Ήσουν *magnifique, chérie!*»

Πλησιάζει η Κάρμελ Σνόου από το αμερικανικό *Harper's Bazaar*. Τ' ακροδάχτυλά της χαϊδεύουν εκστατικά το μετάξι στη φούστα της Μαργκό. «Αγαπητέ Κριστιάν», του λέει, «τα φορέματά σου έχουν ένα απίστευτο *new look!*»

Και η Μαργκό διστάζει, θαρρείς και αποκτά ξαφνικά το χάρισμα να προφητεύει τα μελλούμενα, ότι με αυτόν τον χαρακτηρισμό θα αναφέρεται ο κόσμος στην κολεξιόν

* «Υπέροχη!» (ΣτΜ)

του Κριστιάν όταν θα μιλά γι' αυτή. Ένα *New Look*, ένα νέο στυλ, για έναν νέο κόσμο. Έναν κόσμο όπου ο θάνατος, η απώλεια και ο σπαραγμός θα γίνουν στο εξής συναισθήματα βουβά αντί για το μόνιμο ζώδες ξέσκισμα της σάρκας. Δεν θα αποτελούν τρόπο ζωής, όπως τα τελευταία αυτά χρόνια του πολέμου. Το *New Look* θα αποτελέσει την τέλεια στροφή στη λήθη για μια γενιά που επέζησε από τον πόλεμο και δεν θέλει πια να θυμάται τίποτα απ' αυτόν.

Η Μαργκό είναι η μόνη που θυμάται. Η Σκάι, η Λίμπερτι, ο Νίκολας και ο Ο'Φάρελ έχουν φύγει όλοι πια, με διαφορετικό τρόπο ο καθένας. Κι εκείνη δεν θα προφέρει ποτέ ξανά τα ονόματά τους, σε κανέναν. Κανένας δεν θέλει να ακούει τα ονόματα των θυμάτων. Όπως και κανένας δεν θέλει να αντιληφθεί ότι η μέση της Μαργκό είναι μια σταλιά επειδή είναι θύμα κι εκείνη.

Η Κατρίν πίνει τη Μαργκό αγκαζέ. «Έλα, *chérie*. Έλα να πιούμε ένα ποτήρι σαμπάνια στο...» Κομπιάζει. «Στο μέλλον;»

Τη λέξη αυτή θα την ακολουθεί πάντοτε ένα ερωτηματικό. Γι' αυτό, η Μαργκό δεν πίνει στο μέλλον. Υψώνει το ποτήρι της και πίνει σε όλους τους – στην ίδια, στην Κατρίν, στη Σκάι, στη Λίμπερτι, στον Νίκολας και στον Ο'Φάρελ. Κι εκείνη τη στιγμή, νιώθει τα πνεύματα να την κυκλώνουν, να την εκλιπαρούν, όπως κάθε βράδυ στα όνειρά της. Όπως, όμως, δεν είχε μπορέσει να κάνει τίποτα την τελευταία φορά που είδε τον καθένα τους, έτσι δεν μπορεί να κάνει τίποτα και τώρα. Παρά μονάχα να πει σαμπάνια, να χαμογελάσει και να προχωρήσει με το *New Look* της σε τούτο τον φριχτό νέο κόσμο που σ' εκείνη φαντάζει ακατανόητος.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Σκάνι

*...σε μια μοναχική ζωή, υπάρχουν μερικές σπάνιες
στιγμές που μια άλλη ψυχή αγγίζει τη δική σου, όπως τα
άστρα αγγίζουν τη γη μια φορά τον χρόνο. Ένας τέτοιος
αστερισμός ήταν κι αυτός για μένα.*

– Μάντελιν Μίλερ, *Κίρκη**

* Μετάφραση: Μαρία-Κλειώ Παπαμιχαήλ, εκδόσεις Διόπτρα. (ΣτΜ)

Ένα

ΚΟΡΝΟΥΑΛΗ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1928

Βλέπω το εσώρουχό σου!»
«**Η** Σκάι Πενρόουζ ήξερε ότι κανονικά, όταν ένα δεκάχρονο κορίτσι άκουγε αυτή τη φράση, θα έπρεπε να σταματήσει να κάνει ρόδα στον μόλο του Πορθλέβεν χοροπηδώντας σαν κατσίκι και να κατεβάσει τη φούστα του. Εκείνη, όμως, κοντοστάθηκε απλώς για να αλλάξει μεριά και κατόπιν εκτέλεσε δύο τέλειες ρόδες προς το αγόρι που της είχε μιλήσει. Και τη στιγμή που σηκωνόταν σε όρθια στάση πάλι, όρμησε πάνω του και του τράβηξε με μια σβέλτη κίνηση το παντελόνι προς τα κάτω, καταφέροντας μάλιστα να ξηλώσει και τουλάχιστον ένα κουμπί του.

«Τώρα βλέπω κι εγώ το δικό σου!» αντιγύρισε χαχανίζοντας. Σκόπευε να το βάλει αμέσως στα πόδια μην τυχόν και της θύμωνε, αλλά με το που είδε το εμβρόντητο ύφος του –τα γουρλωμένα μάτια και το στόμα που σχημάτιζε ένα ολοστρόγγυλο «Ο», όσο ακριβώς θα χωρούσε να του ρίξει μέσα μια καραμέλα, αν βέβαια είχε μία μαζί της–, του χαμογέλασε πλατιά και του συστήθηκε: «Με λένε Σκάι».

Εκείνος σήκωσε το παντελόνι του ψελλίζοντας: «Κι εμένα Νικόλας Κρόφορντ. Χαίρω πολύ για τη γνωριμία». Είχε παράξενη ομιλία: πρόσφερε τις λέξεις κοφτά και όχι μαλακά, τονίζοντας διαφορετικά φωνήεντα από αυτά που έπρεπε, κάνοντας έτσι το γνώριμο να μοιάζει ξένο.

«Σκέφτηκα ότι το δίκαιο είναι, αν πρόκειται να γίνουμε φίλοι, να ξέρουμε και οι δύο ίδια πράγματα για τον άλλο», δήλωσε η Σκάι. «Κι έτσι έπρεπε να δω και το δικό σου εσώρουχο».

Ο Νικόλας Κρόφορντ έγενεψε καταφατικά λες κι αυτό του φάνηκε απόλυτα λογικό. Ήταν ψηλότερος από τη Σκάι, με σχεδόν μαύρα μαλλιά και εντυπωσιακά γκριζογάλανα μάτια, σαν το χρώμα που παίρνει η θάλασσα μια ανταριασμένη μέρα. Τα ρούχα του ήταν καθαρά και σιδερωμένα και όχι μες στη βρόμα από το παιχνίδι όπως τα δικά της.

«Φίλοι», επανέλαβε εκείνος.

«Αρκεί να μη μαρτυράς τα μυστικά μου».

Η περιέργεια λαμπύρισε σαν γαλαζοπράσινο πετράδι στα μάτια του. «Τι μυστικά έχεις;»

«Τα καλύτερα! Έλα, πάμε να σου δείξω».

Τον άρπαξε από το χέρι και ξεκίνησε. Εκείνος δεν δίστασε, δεν διαμαρτυρήθηκε ότι έπρεπε να ενημερώσει τη μαμά του πού θα πήγαινε, δεν της είπε ότι δεν μπορούσε να είναι φίλος με κάποια που του είχε ξηλώσει ένα δυο κουμπιά από το παντελόνι. Έτρεχε μαζί της για να την προλαβαίνει, παρότι, κρίνοντας από την προφορά και τη συμπεριφορά του, θα πρέπει να ήταν από κάποιο μέρος μακρινό από την Κορνουάλη – ένα μέρος όπου, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα μπορούσε κανείς να τρέχει ελεύθερα συχνά. Έστριψαν μαζί δεξιά στην μπροστινή πλευρά του δημαρχείου και άρχισαν

να τρέχουν ξέφρενα στην άμμο ώσπου τους έκοψε τον δρόμο ένα φαινομενικά απροσπέλαστο πέτρινο τείχος.

«Από δω», του είπε η Σκάι, δείχνοντάς του ένα κενό που έφτανε ίσα ίσα να συρθεί από μέσα του.

Μόλις βγήκαν στην άλλη μεριά του τείχους, ο Νίκολας έμεινε ξανά με το στόμα ανοιχτό σαν χάννος και εκείνη κατάλαβε ότι είχε θαμπωθεί, όπως ακριβώς το ήλπιζε άλλωστε.

«Είσαι ο πρώτος άνθρωπος που φέρνω εδώ πέρα», τον πληροφόρησε.

«Γιατί εμένα;»

Εκείνη συλλογίστηκε πώς να του πει: Πρώτη φορά στη ζωή μου βλέπω κάποιον να γουρλώνει τόσο πολύ τα μάτια. Δεν της φαινόταν σωστό. «Σκέφτηκα ότι θα σου άρεσε», αποκρίθηκε εντέλει.

Έκαναν και οι δύο μια ολόκληρη στροφή για να θαυμάσουν τη δαντελωτή αφρισμένη θάλασσα που έσκαγε πάνω στον βράχο αριστερά τους, το απάγκιο του καμπυλωτού κόλπου όπου τα κύματα στραφτάλιζαν ήρεμα, τη σπηλιά πίσω τους, απόκρημνη, σκοτεινή και γεμάτη υποσχέσεις για τολμήματα που ήθελαν γερό στομάχι.

«Είναι όλα δικά μου!» δήλωσε περήφανα η Σκάι. «Βλέπεις αυτό το σπίτι εκεί πάνω;» Έδειξε στην κορυφή του βράχου ένα χωριατόσπιτο καταταλαιπωρημένο από τα στοιχεία της φύσης, που είχε τ' ακροδάχτυλα των ποδιών του μπηγμένα στη γη και κρατιόταν με το ζόρι να μην πέσει. «Εκεί μένω με τη μαμά μου. Και την αδελφή μου. Ο μόνος τρόπος για να φτάσεις σ' αυτόν τον όρμο είναι να περάσεις από την τρύπα στο πέτρινο τείχος ή να πάρεις το μονοπάτι που ξεκινά από το σπίτι και φτάνει μέχρι εδώ κάτω. Οπότε είναι δικός μου. Και τώρα και δικός σου».

Ο Νίκολας συνοφρυώθηκε. Έβαλε το χέρι στην τσέπη και έβγαλε ένα ρολόι. «Αν είναι να μοιραστείς τον όρμο σου μ' εμένα, τότε θα μοιραστώ κι εγώ αυτό εδώ μ' εσένα». Της το έδωσε. «Ήταν του πατέρα μου. Και του δικού του πατέρα».

Η Σκάι χαίδεψε με το δάχτυλό της το χρυσό σκάλισμα στο καπάκι και κατόπιν το άνοιξε. Μέσα αντίκρισε εξίσου όμορφους λατινικούς αριθμούς και ένα περίεργα παραμορφωμένο μισοφέγγαρο.

«Πού είναι ο μπαμπάς σου;» τον ρώτησε.

«Εκεί πάνω», αποκρίθηκε ο Νίκολας δείχνοντας τον ουρανό.

«Δεν είναι ανάγκη να το μοιραστείς μ' εμένα». Του επέστρεψε το ρολόι τσέπης, συναισθανόμενη ότι ήταν το σημαντικότερο πράγμα που είχε εκείνος.

«Μα το θέλω. Μπορείς να το παίρνεις μία μέρα τη βδομάδα».

Ο τόνος του δεν σήκωνε αντιρρήσεις. Τούτο το καλοντυμένο αγόρι που δεν έμοιαζε να είχε πατήσει ποτέ το πόδι του σε παραλία της Κορνουάλης είχε τελικά τσαγανό μέσα του! Και μπορούσε να τρέξει. Και του άρεσε ο όρμος της.

«Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να έρθεις ξανά αύριο για να το πάρεις», σχολίασε η Σκάι.

Εκείνος κατένευσε.

«Θέλεις να δεις το εσωτερικό της σπηλιάς;»

Εκείνος κατένευσε ξανά.

* * *

Η Σκάι κοντοστάθηκε στην κορυφή του βράχου, έχοντας για ασφάλεια καλά τυλιγμένο σ' ένα μαντίλι το ρολόι τσέπης

του Νίκολας, και κοίταξε τον καινούριο φίλο της που πέρασε μέσα από το κενό στις πέτρες και κατόπιν διέσχισε με βήμα αργό την αμμουδιά από κάτω. Λίγο προτού στρίψει για την πόλη, γύρισε το κεφάλι πίσω και της κούνησε το χέρι. Εκείνη εκτέλεσε μια γρήγορη σειρά από ρόδες, που σκέφτηκε ότι μπορεί να τον έκαναν να χαμογελάσει. Και ύστερα μπήκε στο σπίτι για να φάει το βραδινό της.

Η αδελφή της, η Λίμπερτι, μικρότερη κατά έναν χρόνο, με το που την είδε όρμησε πάνω της.

«Πού ήσουν;» τη ρώτησε παραπονιάρικα.

«Στην παραλία», αποκρίθηκε η Σκάι.

Η Λίμπερτι ξίνισε τα μούτρα της. «Όλο στην παραλία είσαι!»

«Τότε θα μπορούσες εύκολα να με είχες βρει».

«Πεινάω».

Δεν πρόλαβε να υπενθυμίσει στην αδελφή της ότι αν ήθελε να φάει έπρεπε να πάει στην κουζίνα και όχι σ' εκείνη, γιατί το μάτι της έπιασε, πάνω από τον ώμο της Λίμπερτι, ανοιγμένο πάνω στο τραπέζι το παιχνίδι «φιδάκι». Χρυσιαφιά και πράσινα φιδία σέρνονταν προς διάφορες εικόνες άτακτων παιδιών και η Σκάι συνειδητοποίησε, νιώθοντας το στομάχι της να συστρέφεται σαν εκείνα τα φιδία, ότι κανονικά θα έπρεπε και η ίδια να απεικονιζόταν σε κάποιο από εκείνα τα σκίτσα. Είχε υποσχεθεί στη Λίμπερτι ότι σήμερα το απόγευμα θα έπαιζαν μαζί μια παρτίδα «φιδάκι». Αλλά από τη χαρά της που είχε βρει κάποιον ο οποίος –σε αντίθεση με την αδελφή της– λάτρευε τον όρμο της όσο κι εκείνη, το είχε ξεχάσει τελείως.

Η Λίμπερτι την είδε που κοίταζε το επιτραπέζιο. Το πλησίασε επιδεικτικά και του έδωσε μια, ρίχνοντάς το κάτω. Το ζάρι

έπεσε με θόρυβο στο πάτωμα, σκεπάζοντας για μια στιγμή το σιγανό μουρμουρητό από το διπλανό δωμάτιο, όπου θα πρέπει να βρισκόταν ακόμη η μαμά της με πελάτη.

«Θα σου φτιάξω πρώτα ένα φλιτζάνι τσάι», είπε η Σκάι στην αδελφή της, «και ύστερα θα παίξουμε».

Η Λίμπερτι δεν έβγαλε άχνα και η Σκάι σκέφτηκε ότι μπορεί να ανέβαινε στο δωμάτιό της και να κλεινόταν εκεί μέσα μωτρωμένη, ως συνήθως. Αλλά εντέλει η αδελφή της έγνεψε καταφατικά κι έτσι ηρέμησαν τα πνεύματα για λίγο. Έπαιξαν πίνοντας το τσάι τους και η Σκάι δεν μίλησε όταν η Λίμπερτι, προκειμένου να ανέβει μια σκάλα, μέτρησε λάθος τα τετραγωνάκια που υποτίθεται ότι έπρεπε να προχωρήσει. Και ούτε έβγαλε μιλά όταν η Λίμπερτι γκρίνιαξε ότι η Σκάι είχε μετρήσει λάθος τα τετραγωνάκια και ότι έπρεπε να κατέβει ένα ολόκληρο φίδι. Την παρτίδα κέρδισε η Λίμπερτι.

* * *

Την άλλη μέρα, η Σκάι σηκώθηκε πρωί πρωί με την αυγούλα, φόρεσε το μαγιό της και περίμενε ανυπόμονα τον Νίκο, κρατώντας σφιχτά το ρολόι του στο χέρι μην τυχόν της πέσει και πάθει τίποτα. Κάθισε στον χτιστό καναπέ κάτω από το παράθυρο του σαλονιού και ατένισε τον λατρεμένο της ωκεανό, διατάζοντας με τη σκέψη της τον φίλο της να αδιαφορήσει για τους κανόνες καλής συμπεριφοράς και να έρθει εκείνη τη στιγμή, παρότι ήταν πολύ νωρίς, ακόμα και για πρωινό. Όταν μία ώρα αργότερα κατέβηκε η Λίμπερτι, στραβομουτσούνιασε μόλις είδε τη Σκάι με το μαγιό και τίναξε κακισμένα το πόδι προς την αδελφή της, αλλά η Σκάι – μαθημένη πια σε τούτα τα καμώματά της – κατάφερε να αποφύγει την κλοτσιά.

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα και η Σκάι έλαμψε ολοκληρη. Θα πρέπει κι εκείνος να προτιμούσε τον όρμο της από το να φάει πρωινό.

«Δες ποιος είναι, αγάπη μου», της φώναξε από την κουζίνα η μαμά της, που ανακάτευε χυλό βρόμης σ' ένα κατσαρολάκι όρθια πλάι στη χλιογδαρμένη γαλάζια ξυλόστοφα. «Δεν περιμένω κανέναν πριν από τις δέκα».

Η Σκάι έτρεχε ήδη του σκοτωμού στον διάδρομο και άνοιξε την πόρτα. Αντίκρισε τον Νικόλας, μαζί με μια γυναίκα που τον κρατούσε κτητικά από τον ώμο. Το χαμόγελο της Σκάι ξεθώριασε.

«Αυτό είναι το κορίτσι;» τον ρώτησε η γυναίκα.

«Αυτή είναι η Σκάι», απάντησε εκείνος.

«Θα ήθελα να δω τη μητέρα σου», είπε η γυναίκα στη Σκάι.

«Περάστε μέσα», τους προσκάλεσε ευγενικά εκείνη. Άνοιξε την πόρτα διάπλατα και οι χρωματιστές γυάλινες λάμπες πετρελαίου –το σπίτι βρισκόταν πολύ μακριά από την πόλη και δεν είχαν ηλεκτρικό ρεύμα εδώ– τρεμούλιασαν από την αρνητική αύρα που έφερε μαζί της μπαίνοντας η γυναίκα.

Στην κουζίνα, που μύριζε μονίμως κάπνα, γαλλικά τσιγάρα και καφέ, η Βανέσα Πενρόουζ στράφηκε να χαιρετήσει τους μουσαφίρηδες. Ήταν πανέμορφη με τη μαύρη μεταξωτή κεντητή ρόμπα της με τους εντυπωσιακούς φραμπαλάδες, τα ντραπέ μανίκια και το χαμηλό ντεκολτέ. Η γυναίκα πλάι στον Νικόλας κοίταξε τη μητέρα της Σκάι λες κι έκανε ρόδα μες στο σπίτι και φαινόταν η κιλότα της.

«Ήρθατε να πάρουμε μαζί πρωινό;» ρώτησε η Βανέσα, γεγονός που έκανε τη γυναίκα να αποτραβήξει το βλέμμα της από τη ρόμπα. «Εσύ θα πρέπει να είσαι ο Νικόλας», συνέχισε η Βανέσα. «Μου μίλησε για σένα η Σκάι. Εγώ είμαι η Βανέσα,

ή η κυρία Πενρόουζ, όποιο από τα δύο προτιμάς. Σου αρέσει ο χυλός βρόμης;»

Ο Νίκολας χαμογέλασε επιτέλους. «Ναι».

«Όχι, δεν του αρέσει», πετάχτηκε η γυναίκα.

«Μου αρέσει και πεινάω», αντιγύρισε εκείνος με την ίδια ήρεμη αποφασιστικότητα που είχε ακούσει στη φωνή του η Σκάι όταν είχε πει στην εξώπορτα: «*Αυτή είναι η Σκάι*».

«Η Σκάι τρώει το καταπέτασμα», πληροφορήσε η Βανέσα τον Νίκολας, «κι άμα δεν βάλει κάτι στο στόμα της δεν μπορεί να πάρει τα πόδια της. Οπότε θα πρέπει πολύ απλά να καθίσετε να φάμε παρέα».

Η Σκάι χαχάνισε και ο Νίκολας κάθισε.

«Είμαι η Φινέλα Κρόφορντ και η κόρη σας οφείλει στον ανιψιό μου μια συγγνώμη». Η θεία του Νίκολας είχε μια φωνή σαν αγκίστρι: αιχμηρή και προορισμένη να κάνει κακό. Η προφορά της έμοιαζε μεν με του Νίκολας, αλλά ο τόνος της την έκανε να ακούγεται περισσότερο τραχιά παρά ενδιαφέρουσα.

«Του κατέστρεψε ένα ωραιότατο παντελόνι και του έκλεψε ένα τρομερά πολύτιμο αντικείμενο», συνέχισε η θεία του.

Η Σκάι άπλωσε το χέρι κάτω από το τραπέζι και έβαλε στη χούφτα του Νίκολας το ρολόι τσέπης, ελπίζοντας ότι αυτό θα βοηθούσε κάπως την κατάσταση.

«Σ' ευχαριστώ», της ψιθύρισε εκείνος.

Η Βανέσα πήρε ένα πορτοκάλι από τη γαβάθα, το έκοψε στη μέση και το έστυψε. Κατόπιν έβαλε τον χυμό σ' ένα ποτήρι και τον έδωσε στον Νίκολας. «Η Σκάι μου είτε για το παντελόνι σου. Μπορώ να σου ράψω τα κουμπιά. Αλλά κλέφτρα η κόρη μου δεν είναι!»

«Κάνετε μεγάλο λάθος! Έκλεψε το ρολόι τσέπης του

ανιψιού μου, που του το άφησε κληρονομιά ο νεκρός πατέρας του, ο αδελφός μου». Η θεία του Νικόλας σφουγγίσει τα μάτια της μ' ένα μαντίλι, αν και η Σκάι σκέφτηκε ότι μάλλον ευχαριστιόταν την παράσταση που έδινε.

«Εγώ έχω το ρολόι», πετάχτηκε και είπε ο Νικόλας, σηκώνοντάς το ψηλά.

«Οπότε το μυστήριο λύθηκε». Η Βανέσα έστυψε στα γρήγορα άλλα τρία πορτοκάλια και κάθισε στο τραπέζι.

«Συγγνώμη που σου ξήλωσα το κουμπί από το παντελόνι», είπε η Σκάι στον Νικόλας, επιστρατεύοντας τους καλούς τρόπους της.

«Τα κουμπιά πάνε πακέτο με τη Σκάι όσο και το θαλασσινό αεράκι με τα χτενισμένα μαλλιά», σχολίασε η μαμά της, ριχνοντας μια ματιά στην ανεμοδαρμένη κόμμωση της Φινέλα.

Η θεία του Νικόλας άλλαξε κουβέντα. «Μου είπαν ότι προβλέπετε το μέλλον».

«Αλήθεια σας είπαν», αποκρίθηκε η Βανέσα.

«Η νύφη μου θα ήθελε να της πείτε το δικό της». Η Φινέλα ξεστόμισε με το ζόρι αυτή τη φράση, λες και η ιδέα αυτή της ήταν τόσο αποκρουστική σαν περιττώματα ζώου. «Βίωσε μια τρομερή απώλεια – τον θάνατο του συζύγου της, του πατέρα του Νικόλας. Την έφερα από τη Νέα Υόρκη εδώ στην πατρίδα της κατόπιν σύστασης του γιατρού μου· έχει ανάγκη από καθαρό θαλασσινό αέρα και ανάπαυση. Και λόγω των όσων έχει περάσει, είμαι διατεθειμένη να την αφήσω να κάνει αυτό της το καπρίτσιο».

Η μητέρα της Σκάι περίχυσε με μέλι τον χυλό του Νικόλας. Η Λίμπερτι γούρλωσε τα μάτια μόλις είδε την ποσότητα και άνοιξε το στόμα να γκρινιάξει, αλλά η Σκάι κούνησε μανιασμένα το κεφάλι αρνητικά στην αδελφή της. Τούτο το μέλι

ήταν μια ένδειξη ανομολόγητης, ακόμη, συμπαράστασης. Όπως και ο Νίκολας, ούτε η Σκάι με τη Λίμπερτι είχαν πατέρα.

«Θα πω το μέλλον στη νύφη σας, αν αφήσετε τον Νίκολας να συνεχίσει να παίζει με τη Σκάι», αποκρίθηκε η Βανέσα. «Νομίζω ότι θα κάνουν καλό ο ένας στον άλλο».

Η θεία του Νίκολας συναίνεσε μ' ένα κοφτό καταφατικό νεύμα και γύρισε να φύγει, ξεχνώντας τον ανιψιό της, αλλά έλυσε η Σκάι αυτό το πρόβλημα γιατί πετάχτηκε και είπε: «Ο Νίκολας θα γυρίσει έγκαιρα στο σπίτι για το βραδινό».

* * *

Όλο τον επόμενο μήνα, η Σκάι γνώρισε στον Νίκολας, ο οποίος παρεμπιπτόντως ήταν έναν χρόνο μεγαλύτερός της –έντεκα και όχι δέκα– και είχε έρθει από μια πόλη μακρινή γεμάτη ουρανοξύστες, τον δικό της κόσμο. Τον κόσμο τού να ξετρυπώνεις καβούρια στις φυσικές λιμνούλες που σχηματίζονταν στα βράχια και να βλέπεις τίνος ο κάβουρας θα το βάλει γρηγορότερα στα πόδια όταν τον αφήνες κάτω στην άμμο. Τον κόσμο τού να ξεκολλάς μύδια και πεταλίδες από τα βράχια, πλάι πλάι με κοκκινόραμφους στρειδοφάγους. Του να ψάχνεις κοχύλια κυπραίες, τα τοσοδούλικα, στο χρώμα του ροδάκινου κοχύλια που ήταν πολύ εύκολο να ξεφύγουν από το μάτι και γι' αυτό μακράν πιο πολύτιμα, προκειμένου να τα προσθέσει η Σκάι στη συλλογή της.

Στην αρχή πήγαινε μαζί τους και η Λίμπερτι, σέρνοντας τα πόδια της, ενώ εκείνοι κατηφόριζαν τρεχάλα το μονοπάτι που έβγαζε στον όρμο, και κάνοντας παζάρια με τη Σκάι. «Σου υπόσχομαι ότι δεν θα σε κλοστήσω αν μείνεις στο σπίτι να παίξουμε».

«Έλα να παίξουμε εδώ έξω», αντιγύρισε η Σκάι, ξέροντας καλά ότι έτσι κι αλλιώς συνήθως κατάφερνε να αποφεύγει τα πόδια της αδελφής της και ότι το καλοκαίρι δεν ήταν καιρός για να κάθεται κάποιος μέσα.

Αλλά οι λιμνούλες των βράχων και τα κοχύλια δεν άρεσαν στη Λίμπερτι. Κάθισε στην αμμουδιά, με την πλάτη γυρισμένη στην αδελφή της, και αγριοκοίταξε τον Νικόλας όταν εκείνος επιχείρησε να της δώσει τον πιο μεγάλο και πιο γρήγορο κάβουρα για να παραβγεί στο τρέξιμο με τον δικό του. Κάποια στιγμή, η Σκάι ξέχασε ολότελα ότι ήταν εκεί και η αδελφή της και, ώρες αργότερα, συνειδητοποίησε ότι η Λίμπερτι είχε γυρίσει στο σπίτι για να παίξει με τις κούκλες της, οι οποίες προτιμούσαν τα καλέσματα για τσαί από τις πεταλίδες.

Ένα πρωί, η Λίμπερτι έγινε ιδιαίτερα ενοχλητική την ώρα που πήγαιναν στην αμμουδιά. «Μη μ' αφήνεις μόνη μου», κλαψούριζε ασταμάτητα.

«Αν έρθεις μαζί μας, δεν θα είσαι μόνη σου», προσπάθησε να τη λογικέψει η Σκάι.

Έτσι κι έκανε η Λίμπερτι, αλλά με το που κατέβηκαν στην παραλία, έβαλε έναν κάβουρα χαμηλά στο πίσω μέρος του μαγιό της Σκάι. Ο κάβουρας δάγκωσε τη Σκάι και εκείνη πήρε μεγάλη τρομάρα.

«Υπουλο τέρας!» φώναξε στην αδελφή της.

Η Λίμπερτι τότε πέταξε μια χούφτα άμμο στο πρόσωπο της Σκάι και έβαλε τα κλάματα.

Η Σκάι την είδε να φεύγει τρέχοντας για το σπίτι. Η άμμος έγδερνε τα μάτια της όπως ακριβώς τα βαριά λόγια που είχε ξεστομίσει στην αδελφή της γρατζουνούσαν τη συνειδησή της. Υποσχέθηκε στον εαυτό της ότι εκείνο το βράδυ θα έπαιζε δύο παρτίδες «φιδάκι» με τη Λίμπερτι.